

Chương 11

Hàm đã gần bình phục hẳn. Mấy hôm nay chàng đã đi đi, lại lại đứng ngồi như thường lệ.

Péng luôn luôn đề ý đến chàng bất cứ một công việc nhỏ nhất nào đi nữa. Nhà nàng ban ngày đều ra đồng làm việc, ông Bang đi Nghĩa Lộ họp từ mấy hôm nay. Mẹ nàng ra ngoài đồng trông nom công việc. Em nàng ra tỉnh học. Và ở nhà chỉ còn nàng và Hàm. Mỗi lúc chàng chạy ra ngoài gió, nàng lại can ngăn:

- Em biết anh thêm ngắm phong cảnh hay nhìn nơi khoáng đãng lắm! Nhưng chưa khỏi hẳn sợ gió máy đấy.

Hàm nghe lời nàng và nhất là khi người ấy lại sẵn sóc chàng hơn cả chính thân họ thì lại càng cảm động. Chàng nghe lời Péng.

Lúc chàng bước vào nhà, Péng nói truyện với Hàm trong bầu không khí gia đình:

- Gió độc lắm! Gió rừng thiêng cơ mà! Ôm lại nguy lắm! Chúng mình đều không muốn thế cả.

Hàm trầm nghĩ: “Thật là người yêu lý tưởng nay chàng lại có thể thực hiện được ở trên đất Thái.”

Nếu bảo nàng tham của cải để yêu chàng thì cũng là một điều vô lý hết sức. Với hai bàn tay trắng đem thân lên đây đổi lấy vài tạ gạo; làm gì còn có tiền của để nàng ham mê.

Hoặc nói rằng nhà chàng xưa kia giàu có thì lại càng mơ hồ vô cùng. Nàng có biết đâu cơ đồ gây dựng ở chân trời góc bể xa xôi nào?

Thử đặt lại tình yêu của chàng bắt gốc từ đâu? Nếu không là tính tình và nhân cách của chàng.

Ngắm tới đây, Hàm thấy đời đẹp lên vô cùng. Chàng đã tự kiêu trong một phút, người yêu của chàng cảm phục và tương lai sáng lạn. Chàng nói một mình:

“Ta đã hơn nhiều người rồi đấy nhé, ngay đến cả con những thằng nhà giàu có, trọc phú”. Các cô yêu chàng biết đâu chẳng là ham tiền của, cái túi bạc đầy phè phỡn, yêu bộ quần áo đẹp bên ngoài hào nhoáng, chắc đâu đã yêu thực cái tính tình hoặc như chàng chẳng hạn.

Chàng bảo người yêu:

- Anh lúc nào cũng nhớ em, một người luôn luôn săn sóc đến anh có lúc lại quên cả chính bản thân.

Péng nhìn chồng sắp cưới đầy hạnh phúc.

Rồi nàng kể chuyện co chàng nghe:

- Anh ạ, hôm anh ốm, thầy Mo Sìn đến đây cúng Ma Then trong ba đêm liền. Thầy Mo là một phù thủy cao tay nên những con Ma trêu ghẹo anh đều sợ cả.

Chẳng thế, con ma khe Lũng làm anh ốm, thầy biết ngay và sau một tuần cúng, nó thả vĩa anh về nên mới chóng khỏi đấy.

Có phải hôm ấy anh nghịch đu của nó không?

Hàm không tin như vậy.

Nhưng chàng muốn làm đẹp lòng người yêu nên chàng cứ gật đầu hoài và bảo một mình rằng:

“Vợ ta có tin như vậy thì đó là một thường tính của những người thổ dân hay có”.

Người sơn cước tin một đấng thiêng liêng “Ma” như tòa án công lý của người thành thị. Mỗi khi họ làm điều gì sai lầm, họ sợ đấng thiêng liêng ấy biết và trừng trị, hoặc trái lại làm điều hay tin đấng sẽ biết công lao.

Có như vậy, dân chúng mới khỏi làm nhiều điều ác quái hay nhẩn tâm với nhau. Cho nên ở trên miền núi rất ít xảy ra những cuộc đổ máu hoặc ghen ghét nhau.

Ngoài ra lại còn có những ông đứng lên xưng lên là “Ma Chài”, Ma Hóng để thay mặt đấng thiêng liêng trừng trị kẻ ác tâm.

Chàng cũng lấy làm lạ chẳng hiểu Ma Chài tự đâu sinh ra, có đôi lúc tin là sự thật.

Nó có thể giết chết rất dễ dàng những kẻ hay cướp của hay chém giết người. Chỉ một cái kim hoặc hòn đá nhọn chài vào bụng là xong.

Điều ấy thực hay sai không cần biết rõ; chỉ hiểu là một phương sách reo rắc sự yên lành cho dân chúng sống trong chốn xa công lý.